

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce, JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Marie Turkové v právní věci **žalobce: T. V. V.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2006, č. j. 56 Az 5/2006 - 16,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 953/LE - PA03 - PA03 - 2005 ze dne 23. 12. 2005, kterým mu nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), a ani na něj nebyla vztažena překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona. O nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

Jako důvody kasační stížnosti uvádí stěžovatel především skutečnost, že došlo ke zkrácení jeho práv v důsledku příliš striktního posuzování náležitostí žaloby. Odmítnout žalobu lze podle stěžovatele jen tehdy, když v žalobě zcela absentují skutková tvrzení. Není vyloučeno, že by žalobce v žalobě nemohl odkázat na listinu ze správního spisu, obsahující jeho konkrétní skutková tvrzení. V daném případě stěžovatel jasně vymezil svá skutková tvrzení odkazem na protokol o pohovoru ze dne 9. 12. 2005 ze správního spisu. Spojením konkrétních porušených ustanovení zákona uvedených v žalobě s jeho skutkovými tvrzeními v protokolu, mohl soud dovodit, jaká konkrétní pochybení správního orgánu stěžovatel považuje za nezákonná. Další pochybení shledává stěžovatel ve skutečnosti, že výzva soudu k doplnění žaloby mu byla zaslána pouze v českém znění. V tomto lze spatřovat porušení ust. § 36 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Nutno ještě pro věcnou úplnost uvést, že vlastním důvodem k odchodu stěžovatele ze země původu byla v daném případě tíživá ekonomická situace.

Krajský soud v Brně po podání kasační stížnosti proti předmětnému rozsudku postupoval ve smyslu § 108 odst. 1 s. ř. s. a předložil kasační stížnost s příslušnými spisy Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud se zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 (www.nssoud.cz – viz i další citovaná rozhodnutí NSS). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval jednotlivými kasačními námitkami. Odmítnout žalobu lze podle stěžovatele jen tehdy, když v žalobě zcela absentují skutková tvrzení. V daném případě stěžovatel jasně vymezil svá skutková tvrzení odkazem na protokol o pohovoru ze dne 9. 12. 2005 ze správního spisu. Soud mohl spojit konkrétní ustanovení zákona uvedené v žalobě se skutkovými tvrzeními stěžovatele v protokolu, a mohl dovodit, jaká konkrétní pochybení správního orgánu stěžovatel považuje za nezákonná. Obdobnou situaci, jako je tomu v daném případě, se již Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně zabýval (reprezentativně v rozhodnutí rozšířeného senátu č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 ze dne 20. 12. 2005) a dospěl k následujícím závěrům: Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí

za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry, vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92 - 5). Žalobce je též povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Již tato srozumitelná vazba v daném případě skutečně absentuje. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na část spisu (zde protokol), nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti. To se však v daném případě nestalo. Nejvyšší správní soud tedy ve světle své dosavadní judikatury neshledal v postupu krajského soudu pochybení.

Dále stěžovatel namítá porušení práva na spravedlivý proces tím, že nedostal usnesení soudu, kterým byl vyzván k doplnění žaloby, ve své mateřštině. Usnesení mělo být podle názoru stěžovatele doručeno v příslušném překladu do jeho mateřštiny. Rovněž ve vztahu k otázce použití jazyka existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu. Za všechny rozhodnutí je možné odkázat např. na rozsudek sp. zn. 4 Azs 149/2004, který se zabývá skutečností, že z žádného právního předpisu nelze dovodit povinnost soudu zasílat účastníkovi řízení překlad rozhodnutí v jiném jazyce než v češtině. Pouze rozhodnutí soudu v českém jazyce, jakožto projev svrchovanosti českých státních orgánů nad územím České republiky, je zněním autentickým a pro všechny dotčené subjekty závazným. Ustanovení § 18 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v kontextu s § 64 s. ř. s., stejně jako závazky plynoucí z Listiny či mezinárodních smluv, směřují především k situaci, kdy je nařízeno ústní jednání (viz pravidelně se opakující slovní spojení „jednat před soudem“), a účastník, neznalý jednacího jazyka, by byl znevýhodněn v průběhu jednání, neboť by nemohl bezprostředně reagovat na jeho průběh (nemohl by např. odpovídat na jemu kladené otázky ze strany soudu apod.). V projednávané věci má Nejvyšší správní soud za to, že stěžovatel nebyl v průběhu řízení nikterak znevýhodněn, neboť, jak vyplývá z obsahu spisu, dokázal včasné zareagovat adekvátním procesním úkonem k ochraně svých práv, a to včetně doplnění žaloby k výzvě soudu a následně podáním kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Není o něm třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu